

Totální vymývání mozků.

Po přečtení tohoto textu možná lépe pochopíte, jak se to dnes dělá

HISTORIE A SOUČASNOST OČIMA VLASTIMILA VONDRUŠKY V moderní historii nemáme k podobnému pohybu národů, který už více než rok zažívá Evropa, paralelu, proto je třeba použít nomenklaturu starších dějin. Nejde o migrační krizi, ale o nájezd muslimů. Spisovatel a historik Vlastimil Vondruška ve svém dnešním zamyšlení upozorňuje na to, jak hanebně se zachází s fakty a logikou, jak demagogicky se používají pojmy jako nepřizpůsobiví či migrační krize a jak se díky tomu dá obecné mínění zmanipulovat.

Foto: Hans Štembera

Popisek: Spisovatel a historik Vlastimil Vondruška

Když čtu nebo poslouchám diskuse o současné společnosti a problémech, které nás trápí, jímá mne smutek. Ne kvůli problémům samotným, ty jsou od toho, abychom je řešili, ale jsem skoro zoufalý z toho, jak hanebně se pracuje s fakty a logikou. Aby se dal nějaký problém řešit, musíme ho především přesně definovat. Někteří lidé si vůbec neuvědomují, jak důležitou funkci má přesný význam slov. A ti, kteří si to uvědomují, pracují často s významem slov naprosto demagogicky, neboť dobře vědí, jak snadno se dá obecné mínění zmanipulovat.

Dovolte mi kratičký exkurz, abych na konkrétních příkladech objasnil, co mám na mysli. Když v padesátých letech minulého století vyháněli komunisté sedláky, neoznačovali je názvem, který platil po staletí, ale dali jim hanlivou nálepku kulaků. Když jim kradli majetek, bylo to združstevňování. Nakonec společnost díky masáži ze strany médií a ideologů přijala, že majetek nebyl sedlákům ukraden, ale legitimně združstevněn.

Okupanti nás v roce 1968 nenapadli, ale poskytli internacionální pomoc. A byli tu dočasně umístěni. Vlastenci, kteří s okupací nesouhlasili, byli prohlášeni za protistátní živly, které rozvracejí socialismus. Jejich pronásledování se pak nazývalo kádrovou prací.

Místo argumentů padají v diskusích snůšky urážek

Úmyslně uvádím příklady, které jsou všem srozumitelné. Pokud bychom šli hlouběji do minulosti nebo zabrousili mimo Evropu, najdeme stovky podobných. Vyvražďování celých národů se pojmenovalo podle okolností jako pokřtění či demokratizace. Upalování kazatelů jiné

víry se prohlašovalo za očistu křesťanstva. Popravy neoblíbených panovníků se konaly pod hlavičkou spravedlivého trestu, ať již z rukou Kristových věrných, občanů revoluce, pěsti dělnické třídy nebo odpůrců totality. Je to pořád stejné. Realitu se snaží vládcové a jejich nohsledi pojmenovat tak, aby vyhovovala jejich mocenským potřebám.

Dnes skoro nikdo ve vášnivých diskusích nepřemýšlí o skutečné podstatě problémů. Chytáme se slov, která nám vtloukají do hlav politici a média, a hádáme se o ně, jako by šlo o život.

Ale pokud se nad tím zamyslíme, pak by nám mělo dojít, že se ve skutečnosti hádáme o chiméry, o pseudoprobλήματα, že proti sobě stavíme ideje, které jsou iluzorní, neboť pojmenovávají všechno jiné, jen ne podstatu věci. A pak se samozřejmě nikdy nemůžeme dohodnout.

Bolestí většiny dnešních diskusí je navíc absolutní absence racionality, faktů a logiky. Na názor, který se nějakému oponentovi nelíbí, často odpovídá urážkami. Zažil jsem to i já. Na mnoho mých článků jsem obdržel snůšky urážek, aniž ovšem oponent vysvětlil, v čem se tedy mýlím a proč se mnou nesouhlasí. Za racionální argument se dnes považuje pouhé konstatování, že ten druhý je sluníčkář, komouš, Putinův agent, Obamův agent nebo prostě jen idiot.

Risknu tuhle škálu odsouzení a dovolím si předložit několik dnes běžně používaných termínů, k nimž se pokusím přiřadit reálný obsah, což znamená správné a logické české pojmenování.

Nejde o migrační krizi, ale nájezd hord, které u nás nemají co dělat

A čím začít jiným než slovy „migrační krize“. Slovo krize se používá pro různé problémy, ať už jde o stav po živelní katastrofě nebo o hospodářskou cyklickou krizi. Krizí je zlomový stav pacienta nebo neshoda v manželství. Je to však vždy něco, co vzniká více či méně nezávisle na naší vůli. Slovy „migrační krize“ se tak politici snaží navodit dojem, že jde o proces, který se děje mimo nás a my se mu musíme podvolit (stejně jako se podvolíme zemětřesení nebo krachu na burze).

Jenže to je lež! Tahle událost není krize, protože my ji řešit můžeme! Je to pustý nájezd hord, které nemají na našem území legitimně co dělat. Jistě, existují i ohledy humanitární, ale ty se musejí řešit vždycky v rámci zákonů dané země a při respektování suverenity jejích hranic. Cokoli jiného je zvučle (a neohrožuje se vnucenými mezinárodními pakty a úmluvami, jsou-li navíc v rozporu s naší ústavou).

Príliv migrantů není krize, je to výsledek neschopnosti bruselských vládnoucích elit plnit povinnosti, které jako správci Evropy mají. Nikdo dnes nechrání evropské hranice, vedou se jen nekonečné žvásty, že je to třeba udělat. Ať už německá kancléřka stoupence islámu pozvala, či nikoli, nemají tu legitimně co dělat a překročení našich hranic je trestný čin.

Skutečná migrace je ve skutečnosti něco, co má jistý zákonný nebo alespoň hospodářský rámec. Přistěhovalec musí žádat o legalizaci pobytu, musí se v nové zemi přizpůsobit, musí v ní pracovat a uživit sebe a svou rodinu. Nic z toho přicházející hordy neplní, nerespektují a nejsou toho ani potenciálně schopny. V moderní historii nemáme k podobnému pohybu národů paralelu, proto je třeba použít nomenklaturu starších dějin. Nejde o migrační krizi, ale o nájezd muslimů.

Zničí byt, obsadí cizí objekt, krade, ale je jen nepřizpůsobivý

Stejně fatálně se dnes pracuje s pojmem „nepřizpůsobivý“. Zákon stanoví jasně, že člověk je buď bezúhonný, protože zákony plní, nebo je zločinec, případně podle vážnosti přestupku pachatel, neboť zákony a předpisy porušuje.

Co je to nepřizpůsobivý? Člověk, který se rozhodne, že některé zákony a normy dodržovat nebude. Dostane byt, ale zničí ho. Vláme se do cizího objektu a ve jménu svých ušlechtilých myšlenek ho obsadí. Na ulicích dělá nepořádek, v noci hluk, páchá drobné krádeže, nechce pracovat. To vše se dnes označuje jako nepřizpůsobivost. Proč, vždyť každý, kdo tohle dělá, je přece v dikci zákona pachatel nebo zločinec. Politici a mediální komentátoři to snad nevědí? Pak by si měli zopakovat základy práva.

Stejně tak je podivné, aby se různé skupiny společnosti přejmenovávaly podle aktuální situace. Před několika lety se vedly vášnivé polemiky na téma, jak hanebná je česká komunistická strana, protože se odmítá přejmenovat (navzdory tomu, že propagace komunismu byla zákonem prohlášena za trestnou – *typický právní Kocourkov*).

Komunisté věrní revolučním písním na své barikádě vytrvali a komunisty podle názvu zůstali. Zachovali se rozhodně seriózněji než cikáni (historický název doložený již ve 14. století), kteří nedůvěryhodnou firmu vyměnili za označení „Rom“. Přiznám se, že neznám národ, který by se po staletích existence přejmenoval jen proto, že se mu jeho označení nezdá dostatečně důstojné. A až bude zpochybněno tohle slovo (one už vlastně je tím, jak ochotně se příslušníci této etnické menšiny přizpůsobují), najdou si třeba jiné označení.

Předkové nemohli polemizovat o „migrační krizi“, museli se chopit zbraní

Přemýšleli jste, kdo vlastně je „sociálně potřebný“, nebo dokonce „sociálně slabý“? Hledal jsem na stránkách našich institucí, ale ani na marxistickém ministerstvu není definice, kdo to vlastně je. Všichni se však tím pojmem ohánějí. Takové termíny jsou na nic, protože nikdo pořádně nechápe, co exaktně znamenají.

Označují totiž to, co se hodí politikům, úředníkům a aktivistům. Bud'me však jazykově korektní.

Ve společnosti existují lidé bohatí a chudí. Je-li někdo chudý, má smůlu. Nicméně podle křesťanství chudoba cti netratí. Navíc každý chudý může zbohatnout, pokud se bude snažit.

Nebo pokud bude mít štěstí. Žijeme v době pokrokové, která chudobu nepřipouští. Všichni bohatí ovšem být nemohou.

Dávat peníze na chudé, to se jaksi nenosí. Ale na sociálně potřebné? Kdo by mohl odmítnout pomáhat potřebným? Mimochodem, potřebný je ve své podstatě každý člověk v této zemi. Soused má jaguára, ale já ne. Jsem potřebný, protože bych ho chtěl taky. Být potřebný je psychologicky nebezpečné, je to slovo politicky nabubřelé a prázdné. Být chudý nebo bohatý je však označení jasné, srozumitelné a z hlediska reality správné.

Pokud chceme tuhle společnost napravit, je třeba říkat pravdu. A to znamená označovat věci správnými termíny, neskryvat nepříjemné skutečnosti za balast eufemismů. O tom, co sdělujeme, musí rozhodovat věcná správnost, a nikoli politická korektnost, jemnocit či osobní ambice. Na všechny děje a stavy společnosti máme prověřené pojmy, nevytvářejme nové.

Český jazyk je mimořádně bohatý, použijeme jen ty obraty, které jsou známé po staletí. Pak se rozhodně budeme na svět dívat reálněji a jednat pragmatictěji. Protože naši předkové nemohli polemizovat o „migrační krizi“, museli se chopit zbraní a bránit svou svobodu a majetek.

Mimochodem, obrat „bránit svou zemi, víru a majetek“ není urážkou!

Ale dokáže to dnes ještě někdo? Vyrostly nám tady generace „mužů“, které neumí vystřelit ani z praku, mimo jiné proto, že nevědí, co to je. Hrdinové jsou jenom u počítače, ale jinak jsou to větší srabi, než dříve držitelé tzv. modrých knížek. Kdo za to může a jak to napravíme? Jsme možná jediný národ, který vychovává nové generace absolutně bez vztahu k vlasti, státnímu nebo národnímu majetku a jakýmkoliv duchovním hodnotám, bez úcty k autoritám, k ženám, zkušenostem starších generací a vůbec ke stáří.

A to je opravdu smutné.